

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti

žalovanému

Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. MSK 18303/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou doručenou soudu dne 6. 4. 2020 domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti společnému rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 31. 3. 2016 č. j. MUFO 10311/2016, jako opožděné. Společným rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby rodinného domu, odběrného elektrického zařízení, stavby vodovodní přípojky, stavby žumpy vč. napojení a stavby dešťové kanalizace na pozemcích par. č. X, X v katastrálním území X a vydal stavební povolení pro stavbu rodinného domu na pozemku par. č. X v katastrálním území X.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný své rozhodnutí založil na skutečnosti, že mu nezbyvá, než v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41 uzavřít, že žalobkyně je opomenutým účastníkem předmětného společného řízení. Proto v souladu s názorem krajského soudu se zabýval otázkou včasnosti žalobkyní podaného odvolání a dospěl k závěru, že ve smyslu § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) bylo odvolání podáno v subjektivní 30-ti denní lhůtě, objektivní lhůta již marně uplynula. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně určuje počátek běhu lhůty k odvolání od právní moci společného rozhodnutí, což svědčí o nelogičnosti napadeného rozhodnutí. Jestliže tuto nelogičnost nevysvětlil, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobkyně dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48, podle kterého opomenutí účastníka řízení samo o sobě je důvodem pro zrušení rozhodnutí. Dále žalovaný podle žalobkyně nepřihlédl k rozsudkům Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 6 As 23/2019-21 a ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 152/2019-33, které se týkají jejího opomenutého účastenství v souvislosti s neskončeným řízením vedeným u Okresního soudu ve Frýdku – Místku pod sp. zn. 17 C 120/2012; žalovaný ignoroval posouzení včasnosti odvolání z titulu věcného práva cesty. Žalovaný dále nedostál základním zásadám správního řízení.
3. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a dále doplnil, že ze skutečnosti, že společné rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 5. 2016, logicky dovodil, že rozhodnutí stavebního úřadu bylo posledního účastníku doručeno kolem data 15. 4. 2016 a tudíž, pokud žalobkyně podala odvolání dne 4. 9. 2017, učinila tak po uplynutí objektivní lhůty. Žalovaný dále zdůraznil, že v době vydání napadeného rozhodnutí neměl k dispozici správní spis, který se nacházel na Nejvyšším správním soudu, přičemž žalovaný byl povinen s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2019, č. j. 25 A 177/2019-19 ve věci rozhodnout. Žalobkyní zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou ve věci irelevantní. Žalovaný v nynějším rozhodnutí respektoval názor soudů, že žalobkyně byla v předmětném společném řízení opomenutým účastníkem.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 22. 2. 2016 byla správnímu úřadu doručena stavebníkem (společnost SIDL s. r. o.) žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na výše uvedený stavební záměr. Rozhodnuto o žádosti bylo dne 31. 3. 2016, kdy správní úřad rozhodl o umístění staveb a zároveň vydal stavební povolení. Toto společné územní rozhodnutí a stavební povolení bylo doručeno účastníkům územního řízení vymezeným podle § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona a zároveň účastníkům stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona; z obsahu spisu vyplývá, že poslednímu z účastníků bylo rozhodnutí doručeno 15. 4. 2016. Při vymezování okruhu

účastníků přitom stavební úřad dospěl k závěru, že v daném případě žalobkyni toto právní postavení nepřísluší, neboť její vlastnická ani jiná práva k pozemku nemůžou být přímo dotčena, vzhledem k tomu, že vlivy z umístění respektive z provádění staveb na pozemek v jejím vlastnictví nezasahují. Dne 1. 9. 2017 žalobkyně v rámci nahlížení do spisu uvedla, že se cítí být účastníkem řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení jako vlastník sousedního pozemku par. č. X v kat. území X a dále jako osoba s právem cesty k pozemku X na základě odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952. Téhož dne žalobkyně podala žádost o okamžité zastavení stavebních prací, jelikož tyto práce byly započaty, ačkoli stavebník neměl stavební povolení či jiné opatření stavebního úřadu. Následně, dne 4. 9. 2017, bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, které podala jako opomenutý účastník řízení podle § 84 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně jako nepřipustné, když dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla opomenutým účastníkem společného řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41, přičemž kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 2 As 348/2018 - 32. Dne 30. 1. 2020 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ve věci proběhlo u podepsaného soudu dne 13. 1. 2021 ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobkyně nadto zdůraznila, že žalovaný postupoval tak, jako by žalobkyně účastníkem předmětného společného řízení byla, avšak nebyla. Je tak zpochybněna právní moc. Její odvolání je přípustné, nebylo s ní vůbec jednáno jako s účastníkem řízení.
7. Podle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí ji nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.
8. V projednávané věci je třeba na prvním místě zdůraznit, že žalovaný poté, co bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí ze dne 5. 1. 2018, kterým zamítl odvolání žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 jako nepřipustné, přehodnotil, vázán právními názory správních soudů, své závěry stran posouzení účastenství žalobkyně v předmětném společném řízení a uzavřel, že žalobkyně *byla* opomenutým účastníkem uvedeného řízení. Tato otázka tedy nyní sporná být nemůže, ačkoliv se tak z pohledu žalobních bodů může zdát.
9. Jestliže tedy žalovaný v odvolacím řízení dospěl k závěru, že žalobkyně byla opomenutým účastníkem, bylo jeho povinností ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu posoudit, zda bylo odvolání žalobkyně podáno v zákonem stanovené lhůtě. Je přitom zjevné, že žalovaný takto postupoval a dospěl ke správnému závěru, že žalobkyní podané odvolání bylo podáno po uplynutí objektivní jednoroční lhůty stanovené citovaným ustanovením. Je sice

pravdou, že žalovaný posuzoval počátek běhu lhůty v rozporu s dikcí zákona od právní moci společného rozhodnutí, avšak toto dílčí pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť postup žalovaného byl jednak v zásadě vstřícnější vůči žalobkyni a jednak nemohl vést k odlišnému závěru. Jestliže totiž žalobkyně podala odvolání dne 4. 9. 2017, ačkoliv bylo předmětné společné rozhodnutí doručeno poslednímu účastníku řízení dne 15. 4. 2016 a podle obsahu spisu nabylo právní moci dne 3. 5. 2016, podala jej jednoznačně po marném uplynutí objektivní lhůty 1 roku.

10. Krajský soud má ve shodě s žalovaným za to, že odkazy žalobkyně na jí uváděnou judikaturu správních soudů jsou nepřiléhavé, neboť závěry obsažené v rozsudcích žalobkyni zmiňovaných nedopadají na projednávanou věc. Žalobkyně totiž pomíjí, že v napadeném rozhodnutí již *není zpochybněna* otázka účastnictví žalobkyně ve společném řízení; podstatou rozhodnutí je pouze posouzení včasnosti podání odvolání ze strany žalobkyně. S předmětem řízení (s obsahem napadeného rozhodnutí) se tak mívá také námitka žalobkyně stran jejího domnělého věcného práva cesty.
11. Krajský soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se správním řádem, včetně zásad tam zakotvených a napadené rozhodnutí tak namítanou nezákonností netrpí.

Závěr a náklady řízení

12. Jelikož krajský soud neshledal žalobní námitky důvodné, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. ledna 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu